

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mráky a soudců Zdeňka Kühna a Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **Z. Š.**, zast. advokátem Mgr. Janem Bučkem, V. Nezvala 604, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, 28. října 2771/117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2020, čj. MSK 63897/2020, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2021, čj. 25 A 86/2020-42,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Městský úřad Frýdlant nad Ostravicí (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 22. 10. 2019 dodatečně povolil stavbu rodinného domu na pozemku parc. č. XA v k. ú. X , který je součástí stavebního záměru pod názvem „*Novostavba rodinného domu na parcele č. XA v kat. území X.*“.

[2] Rozhodnutím ze dne 26. 8. 2020 žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti rozhodnutí stavebního úřadu jako nepřipustné, protože žalobkyně nesplňuje podmínky pro účastenství v řízení podle § 85 a § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavebního zákona).

[3] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou podanou u krajského soudu, který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (stěžovatelka) kasační stížnost.

[5] Stěžovatelka konstatovala, že krajský soud přisvědčil žalovanému zejména v tom, že předmětem řízení o dodatečném povolení stavby byla jen stavba rodinného domu a nikoli další (z věcného hlediska podmiňující) stavby. Krajský soud též zohlednil závěr žalovaného, že vlastnická ani jiná práva k pozemkům a stavbám dalších osob než těch, které jako účastníky řízení žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, nemohou být dotčena dodatečným povolením stavby rodinného domu a jeho imisemi (zastínění, ztráta soukromí, prach, hluk, staveništní doprava).

[6] Stěžovatelka však namítá, že krajský soud ve shodě se žalovaným pominul imise vzniklé dopadem atmosférických srážek (déšť, sníh) na daný rodinný dům. V důsledku toho krajský soud (stejně jako žalovaný) odepřel stěžovateli právo chránit své nemovitosti v pozici účastníka řízení (srov. též § 1013 občanského zákoníku). Stěžovatelka je přesvědčena, že dotčení jejích vlastnických práv je založeno směrem proudění podzemních vod, neboť v dodatečném povolení stavby je uvedeno, že dešťové vody z rodinného domu budou zasakovány.

[7] Stěžovatelka namítá, že zasakování dešťových vod z rodinného domu nemá oporu např. v zákonu č. 254/2001, o vodách a o změně některých zákonů (vodním zákonu), ani ve vyhlášce č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území. Žalovanému přitom bylo ke dni vydání napadeného rozhodnutí z úřední činnosti známo, že v řízení o umístění a povolení stavby „*Společná kanalizace*“ (mimo jiné též na pozemku parc. č. XB) je jedním ze žadatelů o tuto stavbu také stavebník nyní dodatečně povolované stavby. Ke dni podání žádosti o dodatečné povolení stavby (tj. ke dni 11. 6. 2019) tak i tento stavebník věděl, že žádost ze dne 12. 12. 2018 o umístění a povolení stavby „*Společná kanalizace*“ se týkala jen odvádění splaškových vod z rodinných domů v této lokalitě, nikoli vod dešťových. „*Imise*“ dešťových vod dopadajících na stavbu daného rodinného domu jsou také s ohledem na navrhované zasakování do země důvodem zařazení stěžovatelky do okruhu účastníků v řízení o dodatečném povolení stavby rodinného domu. Podle názoru stěžovatelky se ve světle právě uvedeného jeví jako účelové dodatečné povolení jen stavby rodinného domu bez související stavby dešťové kanalizace.

[8] Stěžovatelka navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný uvedl, že z rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je zjevné, že předmětem řízení byla jen stavba rodinného domu bez staveb zajišťujících likvidaci splaškových a dešťových vod. S odkazem na znění § 5 odst. 3 vodního zákona, § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. a § 6 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby, pak žalovaný konstatoval, že není správný názor stěžovatelky, že možnost likvidace srážkových vod zasakováním nemá oporu ve vodním zákoně či

pokračování

v prováděcích předpisech ke stavebnímu zákonu. Žalovaný připomenul, že novelou vodního zákona [zákon č. 544/2020 Sb., kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony] byla v § 5 odst. 3 vodního zákona upřednostněna akumulace srážkových vod a jejich následného využití, případně vsaku na pozemku či výparu před dalšími způsoby hospodaření se srážkovými vodami.

[10] Dále žalovaný uvedl, že stěžovatelce je dobře známa skutečnost, že způsob likvidace srážkových vod z rodinného domu je předmětem samostatného řízení, neboť je účastníkem opakovaného stavebního řízení, jehož předmětem je právě dešťová kanalizace, vodovodní přípojka a odběrné elektrické zařízení.

[11] Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Ve shodě se žalovaným i krajským soudem musí NSS konstatovat, že žalobní i kasační námitky se v podstatě mívají předmětem řízení před správními orgány o dodatečné povolení stavby. Předmětem tohoto řízení totiž byla jen a pouze stavba rodinného domu a nikoli stavby další, zejména stavby zajišťující likvidaci splaškových a dešťových vod. Stěžovatelka však v průběhu řízení o dodatečném povolení stavby ani v řízení před krajským soudem nenamítala žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit dotčení (resp. porušení) jejích práv provedením stavby rodinného domu. Krajský soud v této souvislosti správně konstatoval, že stěžovatelka ve vztahu ke svému domnělému postavení opomenutého účastníka pouze namítala, že ve vztahu k podmiňujícím stavbám (čistírna odpadních vod a společná kanalizace, dešťová kanalizace) žalovaný neuvedl, zda mohou či nemohou být dotčeny její pozemky a její studny (z tohoto důvodu má být podle jejího názoru rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné). Tyto námitky se ovšem netýkají předmětu daného řízení.

[14] K námitkám stěžovatelky lze přitom alespoň v obecné rovině souhlasit se žalovaným, že možnost likvidace srážkových vod zasakováním má oporu v právní úpravě (srov. § 5 odst. 3 vodního zákona, § 20 odst. 5 písm. c) vyhlášky č. 501/2006 Sb. a § 6 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb.). To však nic nemění na tom, že i tyto námitky stěžovatelky se mívají předmětem řízení o dodatečné povolení stavby, což plyne již z rozhodnutí stavebního úřadu, v němž je mj. uvedeno: „*Splaškové vody budou svedeny do čistírny odpadních vod s napojením do společné kanalizace s vyústěním do vodoteče, dešťové vody z rodinného domu budou zasakovány; stavba bude napojena na vodovod a na distribuční soustavu elektřiny (uvedené stavby nejsou předmětem dodatečného povolení).*“

[15] Stěžovatelka si je ostatně vědoma skutečnosti, že způsob likvidace srážkových vod z rodinného domu je předmětem samostatného řízení, v němž svá tvrzená práva aktivně uplatňuje. Stěžovatelka se totiž před krajským soudem domáhala rovněž zrušení rozhodnutí stavebního úřadu - souhlasu s umístěním stavby ze dne 30. 9. 2019, kterým

stavební úřad vydal souhlas s umístěním stavby vodovodní přípojky, odběrného elektrického zařízení a dešťové kanalizace na dotčených pozemcích. Tento územní souhlas pak k žalobě stěžovatelky krajský soud rozsudkem ze dne 5. 11. 2020, čj. 22 A 6/2020-30, zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k dalšímu řízení (lustrací NSS zjistil, že proti tomuto rozsudku nebyla podána kasační stížnost).

[16] Za popsané situace krajský soud dospěl ke správnému závěru, že stěžovatelka nebrojí proti dotčení svých práv (jen) stavbou rodinného domu, toto dotčení ani jinak z obsahu spisové dokumentace bez dalšího nevyplývá. Z tohoto důvodu tedy stěžovatelka nemůže být účastníkem řízení o dodatečné povolení stavby rodinného domu, jak dovodil již žalovaný. Krajskému soudu nelze vytknout též jeho závěr, že z téhož důvodu nelze přezkoumat ani rozhodnutí žalovaného (resp. rozhodnutí stavebního úřadu) v tom směru, zda bylo možné dodatečně povolit stavbu rodinného domu bez jakýchkoli podmínek. K tomu je ovšem vhodné, byť nad rámec důvodů tohoto rozhodnutí, poukázat (jak uvedl již žalovaný ve vyjádření k žalobě) např. na podmínku č. 10 stanovenou stavebním úřadem, podle níž je užívání stavby možné „*po dokončení všech staveb zajišťujících jeho funkčnost (tj. elektrická přípojka, odběrné elektrické zařízení, vodovodní přípojka, ČOV, dešťová kanalizace, sjezd); po vydání kolaudačního souhlasu s užíváním stavby společné kanalizace pro odvádění předčištěných vod z ČOV.*“

[17] NSS proto ve shodě s krajským soudem konstatuje, že žalovaný správně odmítl odvolání stěžovatelky jako nepřipustné.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[18] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[19] Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.); žalovanému nevznikly v tomto řízení náklady nad rámec jeho běžné činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 14. dubna 2023

Ondřej Mrákota
předseda senátu